

28 Şubat krizi ve Postalperver demokratlar

Abdurrahman Emiroğlu

İki aydır bir elimde kocaman bir mercek, öbür elimde de keskin bir makas "özgür ve dürüst" (!) Türk basınının nâdide numunelerini inceliyor, karıştırıyor, kesip dosyalıyorum ve "demokrat" aydın, yazar, çizer, fikir adamı, politikacı, iş adamı arıyorum; sayfalar, sütunlar ve hatta satırlar arasında. Gözümü dört açıyorum, merceğimi iyice yaklaşıyorum; köşe yazılarını, büyük-küçük başlıkları, spotları, resim altlarını, karikatürleri, hatta resmi - gayri resmi ilanları, magazin sayfalarını, spor sayfalarını didik didik ediyorum... Heyhat! Sükut-u hayale uğruyorum. Yıkılıyorum, kahroluyorum. 'Bir zamanlar mangalda kül bırakmayan, "sivilliği", "demokratiği" kimseye kaptırmayan "aslan yürekli" medyatörlerimiz, kaleminden kan damlayan yazarlarımız neredeler?' diye soruyorum kendi kendime! Sonra şu fıkra geliyor aklıma:

"Kabadayının biri, her zaman olduğu gibi, mahalle kahvehanesine girmiş ve klasik narasını atmış:

- Heceeyt! Varrt mı ulan ba-

na yan bakan!?"

Uzak köşedeki masadan bir ses yükselmiş:

- Varrt!!!

Bizimki, iliklerine kadar titreyivermiş; ama hiç bozuntuya vermeden, kendinden gayet emin görünerek:

- Kim o?! demiş.

- Beem! diye yanıt vermiş sürpriz kabadayı.

Mahallenin yıllardır baş belası kesilen eski kabadayımız, ağır ve sert adımlarla rakibine yaklaşıpken, bir yandan da göz ucuyla süzmeye başlamış yeni kabadayıyı. İri kıyım, pala bıyıklı, altın kaplama dişleri uzaktan farkedilen, paltosu omuzunda emanet duran bu insan azmanının belinden çizmesine kadar "dolu" olduğunu ilk bakışta farkedivermiş. Soora da ucaip yaratığın yanında durarak kahvehanedekilere dönmüş:

- Varrt mı ulan ikimize yan bakan!?"

Gelin de yıllardır "demokrasi", "çoğulculuk", "sivillik" laflarını ağızlarından düşürmeyen,

her fırsatta 27 Mayıs, 12 Mart ve 12 Eylül darbelerini, "ara rejim"leri, ihtilal ürünü anayasaları eleştirenlerin, bir anda darbe şakşaklığına, "muhtıra", "uyarı", "yaptırım" tellallığına başlamalarına şaşırmanın. Gelin de, bilmem kaç rakımlı tepede mukim zât'ın, muhalefet liderlerine; ihtirası aklından birkaç metre ilerdeki politikacılardan, lebbâleb İslam düşmanlığıyla dolu "faşist laikler"e; mideleriyle beraber beyinlerini ve kalemelerini de patronlarına kiralayan medya çıkırtkanlarından, ekran borazanlarına ve hatta sözümona işçi, esnaf veya şadamlarını temsil iddiasındaki kuruluş yöneticilerine kadar bir yığın "yarı-aydın"ın tavrını hayret etmeyin! Çıkarları örtüşünce nasıl da aynı kervana katıverdiler ve...

- "Var mı ulan generallerimize yan bakan!?" havasına giriverdiler! Mehmet Barlas'ın benzetmesiyle "oyunda yenilince arkadaşlarını 'benim babam bekçi; tabancası var,' diye tehdit eden mahalle çocuklarının" (Sabah, 5.3.97) komik durumuna düşürdüler.

Bu havayı görmek için, satır

refah kadro değişmiş. Her hallerinde Refahlı olduğu belli birileri (sanki **uzaylılardan** söz ediyor) vergi dairesinde çalışıyor."

(Peki bu birileri gelmiş de ne olmuş? Süper radikal demokrat yazarımızın, kendine benzer işadamı arkadaşı Vergi Dairesi'nin yeni işleyişinden memnunmuş ama, çalışanların Refahlı olmasından rahatsızmış. Şöyle demiş:)

"Vergi Dairesi artık tıkır tıkır işliyor. Her işimiz anında yapılıyor. Ama ne yalan söyleyeyim, ben bu adamlara (**'zencilere'** de) soydu yerinde olurdu) defterlerini göstermekten pek hazetmiyorum." (İsmet Berkan, Radikal, 28.1.1997)

Ne dersiniz, işin aslını anlamamızı kolaylaştırıyor mu yukarıdaki cümleler. Hani "şecaat arzedeğim derken merd-i kıpır sirkatin söyledim" ya, adamlar, Refah'ın kadrolaşmasına dikkat çekelim derken, asıl niyetlerini ortaya döküyorlar.

Peki, nedir mesele-nin özü?

Şudur: Yıllardır bu ülkede söz sahibi olan, ekonominin kaymağını yiyen, siyaseti, basını, yayını, kültürü, sanatı hep kendi tekelinde gören, halkını hep güdülmeye mahkum bir "**sömürge ahalisi**" gibi küçümseyen, müslümanları "**pis zenciler**" (!) konumunda gören ekabir ve zadeğân takımı, bir şeylerin ellerinden gittiğini görmenin ürküntüsü ve telaşı içindedirler. Müslümanların son yıllarda her alanda "biz de varız" diyecek seslerini yükseltmeleri, yıllardır devletin ve milletin kanını

emerek semirenderi korkutuyor, Adamları hafakanlar basıyor.

"Nasıl olur da sakallı, çarşaflı, cüppeli insanlar, ağzı çorba kokanlar bizi yönetmeye kalkar? Ne hakla şirketler, holdingler kurarlar? İlkel eğitim yuvaları olan IHL'lerden nasıl Türkiye birincileri çıkar? Nasıl? Nasıl?"

Demokrasi havariliğini, hoşgörü edebiyatını kimseye bırakmayan yarı-aydınlarımız, her nedense müslümanlar sözkonusu olunca küplere biniyorlar ve onları bir kaşık suda boğmak istiyorlar. Ejinsellere, travestilere, Ya-

yatıyor. (Ahmet Taşgetiren, Yeni Şafak, 8.3.1997)

Kimin ayağına basıldığını tesbit için en fazla vaveyla koparımlara hakmak en doğrusu değil midir?

Anlaşılan devlet kredileriyle beslenen, tabak-çanak-kartonlu halkı aldatarak varlığını idame ettiren medya baronları, Refah-yol'dan umduklarını bulamadılar. Anlaşılan musluklar fazlaca sıkıldı. Ve anlaşılan "rantyeciler", zahmetsiz kazançlarından mahrum kaldılar.

Bütün bunlara bir de Sam

Amca'nın İran, Libya, Sudan'la ilişkilerden duyduğu rahatsızlık eklenince Refah ağırlıklı hükümete savaş açmak "caiz" olmanın ötesinde bir "mecburiyet" halini aldı.

Türkiye'de hükümet düşürmenin en geçerli yolu ise "**irticayı hortlatmak**", anarşiyi tırmak ve suni tehlikeler ihlas etmek suretiyle orduyu harekete geçirmek-tir.

Değil mi ki, bu basın Menderes'i ipe götürmüş-tür; Refahyol hükümetini

de pekâlâ alaşağı edebilir.

Hükümeti düşürmenin gerekeceği mi? Gerekçe üretmekten daha kolay ne var, şu ülkede? "Neden gözünün üstünde kaşın var?" "Niçin suyunu bulandırıyor?" "Ne diye havamı kirletiyorsun?" "Nasıl voltamı kesersin?" kabilinden bahane mi yok!

İki aydır, gazetelerin ısıtıp ısıtıp gündeme getirdikleri, köşe yazarlarının, ekran yorumcularının, hızlı medyatöbelerin hararetle işledikleri konulara bakar mısınız Allahkına!

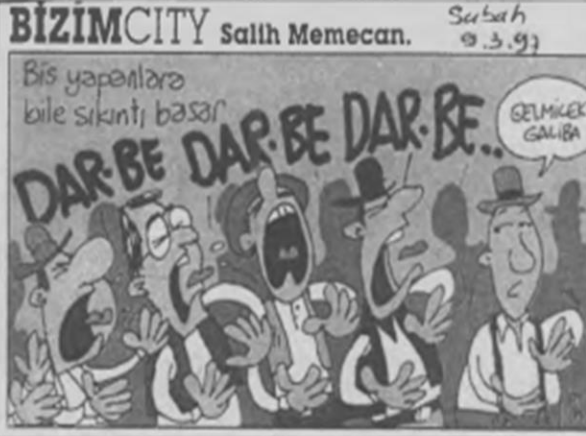
Peki, nedir meselenin özü?

Şudur: Yıllardır bu ülkede söz sahibi olan, ekonominin kaymağını yiyen, siyaseti, basını, yayını, kültürü, sanatı hep kendi tekelinde gören, halkını hep güdülmeye mahkum bir "sömürge ahalisi" gibi küçümseyen, müslümanları "pis zenciler" (!) konumunda gören ekabir ve zadeğân takımı, bir şeylerin ellerinden gittiğini görmenin ürküntüsü ve telaşı içindedirler.

böve Şahitlerine, PKK'ya gösterdikleri anlayış ve hoşgörüyü müslümanlardan esirgiliyorlar. Başları sıkışınca da hemen "**postallara**" sarılıyor, darbe rüyaları görüyor ve her akşam "**tank sesleriyle uyanmak**" üzere yatıyorlar yataklarına.

Cami, Türban, Deri, Hac ve "Tank Sesleriyle Uyanmak"

İşin bir başka püf noktası da Erbakan'ın "**birilerinin ayağına bastık, bu işler oldu**" sözünde

"Ürperten yemin!"
(Sabah, 5.3.97)

Onuz yıl önce yazılmış bir kitapta yer alan, acemi bir kalem-den çıktığı her halinden belli "uyduruk" bir yemini atmalı büyük-lüğünde harflerle sekiz sütuna manşet yayınlanmanın arkasındaki art niyeti bu halk görmedi mi sanıyorlar?

Neymiş efendim, "kemalist laik düzeni en kısa zamanda yıka-çağma, yerine şeriat düzeni kura-çağma..." vs. vs... Uydur uydur diz ipe! Ne de olsa dilin kemiği yok!

"Sanki ve çarşaf sıkıntısı"
(Y. Yüzyıl, 8.3.97)

Gazete, sanki bu insanlar baş-ka bir galaksiden gelmiş gibi, İs-tanbul'un Çarşamba semtini yeni keşfediyor ve ekliyor: "Yasaya (hangi yasaysa o) uygun giyinen-ler, semtteki sanki, cübbe ve çar-şafli görüntüden rahatsız."

"İktidarda RP açmaz. Kurban derisi, karayoluyla hac, türban, Taksim camii ve Sincan olayları ile Refah Partisi uzlaşmaz tavır sergiledi." (Radikal, 7.2.97)

Neymiş; bu memlekette yıllar-

dır dileyen THK dahil dilediği kuruma kurban derisi vermiyor-muş da Refah Partisi, kurban de-rilerini zorla Türk Hava Kuru-mu'nun elinden alıp vakıflara, Kur'an kurslarına, hatta (sıkı du-run) PKK'ya verecekmış!

Neymiş; karayoluyla hac gibi çok tehlikeli(!) bir talepte bulun-u-yormuş!

Neymiş; yıllardır hiç tartışıl-mayan(!) türban sorununu günde-me getiriyormuş!

Neymiş; daha önce alınmış bir kararı uygulamaya koyarak Tak-sim'e cami yaptırmak istiyormuş; bu durum Taksim'in "laik gö-rüntüsü"nü bozarmış!

Neymiş; (Sanki her yıl Kudüs günü kutlanıyormuş gibi) Sin-can'da Kudüs günü kutlanıyor, Hamas liderlerinin posterleri asi-liyormuş!

Bunlardan daha büyük suç(!), daha büyük tehlike(!) olur muy-du?

Maazallah, "memleket elden gidiyordu", "irtica kapıdaydı". "Türkiye'yi karanlık günler bekl-i-yordu"!!!

O halde daha fazla geç kalın-

mamalı, derhal önlem alın-malıydı, ülkeyi uçurumun kenarından kurtarmak için paletler, postallar harekete geçmeliydi. Nitekim Ku-düs gecesinden beşgün sonra Hasan Cemallerin, nâm-ı diğer "postsız ge-neraller" in rüyaları gerçek oluyordu:

"Sincan'da tanklı uyarı. Sincan Tank sesleriyle uyandı" (Y. Yüzyıl, 5.2.1997)

Garnizon Demokratları veya Postalperver de-mokratlar

Artık paletperver/postalperver demokratlarımıza gün doğmuştu! Zil takip oynasalar yeri-ydi. Rüya-larında tanklar, paletler, postallar görenler, özledikleri sesle uyan-mışlardı.

Uzun süredir askeri müdahale-nin zaruretine işaret eden, ama bu müdahalenin "12 Mart'taki gibi muhtıra" biçiminde mi, yoksa "12 Eylül'deki gibi darbe" biçi-minde mi olmasına bir türlü karar veremeyen (Sabah, 29.1.97) Tank Sesiyle Uyanmak'ın yazarı, adeta ellerini ovuşturuyordu.

Başta, kendi güçleriyle bir tür-lü deviremedikleri iktidarı ordu marifetiyle indirmek isteyen bazı muhalefet partileri olmak üzere bütün "garnizon demokratları" hep bir ağızdan haykırmaya baş-ladılar: "tek çözüm: Refah'tan kurtulmak!"

Refah'ın ülke için, devlet için, demokrasi ve laiklik için, Avrupa Birliği, NATO, ABD ve hatta tüm dünya için ne büyük tehlike(!) ol-duğu yazılmaya-çizilmeye baş-landı. Refah'ın şeriat düzenine nasıl adım adım yürüdüğü, devlet

dairelerine, mesai saatlerine, okullara, sokaklara... ve toplu sözleşmelere kadar herşeye "şeriat damgası"nın nasıl vurulduğu anlatılıyor; hatta RP'nin 50 bin kişilik silahlı milis gücü kurduğu iddia ediliyordu:

- Refah gerdil! Erbakan'ın "Radikal İslam şovu" tedirginlik yaratıyor." (Yeni Yüzyıl, 28.1.97)

- Refah, milis gücü mü kuruyor? (Radikal, 29.1.97)

- Huzursuz eden tablo, Asker, Refah'ın "şeriat" amaçlarını planlı yürüttüğüne inanıyor. (Radikal, 1.2.97)

- Toplu sözleşmede şeriat gölgesi. (Radikal, 14.2.97)

- Ürperten yemin! (Sabah, 5.2.97)

- Siyah bereli özel korumalar "RP ordusu denemesi". (Y. Yüzyıl, 2.2.97)

Medya marifeti ile kamuoyu "şeriat mı, darbe mi?" ikilemi arasında sıkıştırılıp tercihe zorlanıyor; "Demokrasiden geçici olarak feragat edilebilir, ama laiklikten asla!" teması sinsice ve ısrarla vurgulanıyordu; "ordu gelirse gider, ama şeriat gelirse gitmez" deniyordu. Herkes "kırk kator mu, kırk satır mı?" tercihiyle karşı karşıyaydı adeta! Eski tüfek Cindonuk bile "ya ordu darbe yapacak, ya da RP darbe yapacak" diyordu (Y. Şafak, 7.2.97). "Şeriatı karşı" kadın yürüyüşleri yapıyor, "şeriat eşittir, öcü" önyargısı kafalara zorla kazılıyordu.

Nihayet, öyle bir noktaya gelindi ki, 28 Şubat Milli Güvenlik Kurulu toplantısı, Şeriat adına RP ile, laiklik adına ordunun "düelosu" gibi takdim edildi. Toplantı öncesi "haydi, göreyim seni" tül-

ründen bir pohpohlama ile ordu habire koltuklanıyordu:

- Yılmaz'dan çağrı: "Rejimi kurtaralım." "RP, İran benzeri bir rejimin peşinde." (Sabah, 22 Şubat 97)

- Laiklik gerginliği. Genelkurmay İkinci Başkanı, "Laik demokrasinin koruyucusu biziz." dedi. (Radikal, 23 Şubat 97)

- Hoca MGK'da terleyecek." (Radikal, 24 Şubat 97)

- Erbakan tırmandırıyor." (Radikal, 26 Şubat 97)

- Ordunun üç isteği. Refah'sız, Çiller'siz, Yılmaz'sız hükümet... (Radikal, 28 Şubat 97)

Demokrasi havariliğini, hoşgörü edebiyatını kimseye bırakmayan yarı-aydınlarımız, her nedense müslümanlar söz konusu olunca küplere biniyorlar ve onları bir kaşık suda boğmak istiyorlar. Eşcinsellere, travestilere, Yahova şahitlerine, PKK'ya gösterdikleri anlayış ve hoşgörüyü müslümanlardan esirgiyorlar.

Radikal bir yazara göre "RP ve Erbakan son şansını kullanacaklar"dı. (İ. Berkan, Radikal, 28.2.97)

Aynı gazete, aynı gün MGK'nın hükümetten "Devrim Yasalarına işlerlik kazandırılmasını isteyeceğini; bunun da kılık kıyafetten imam nikahına, tekke ve zaviyelerden Kur'an kurslarına kadar laikliğe aykırı birçok şeyi kapsadığını" bildiriyordu.

Öteden beri "çok özel" haberleri kamuoyuna duyurmakla kendini görevli hisseden ve özellikle son zamanlarda generallerin "söz-

cülüğüne" soyunan bir devrimci(!), solcu liderin (hâlâ tanımadınız mı?) partisinin sokakları "Devrim Yasaları Uygulansın" sloganıyla süslemesi, ne ilginç bir tesadüf(!).

28 Şubat MGK Krizi ya da Demokratinin Turnusol Kâğıdı

Takvimler 28 Şubat'ı gösterdiğinde, herkes "gergin" bir bekleyişe girmişti. Birilerinin medya gayretleriyle gerdiği ipler, MGK toplantısının gece yaralarına kadar, 9 saat sürmesiyle iyiden iyiye kopma noktasına gelmiş görünüyordu. "Bir kısım medya", toplantının sonunu "ah bir darbe kararı çıksa" diye heyecanla bekliyordu.

Nihayet toplantı bitmiş, sivil kanat "ayyum" mesajları vermeye başlamıştı ki: "Genelkurmay"dan gelen "cevap", ortalığı tekrar karıştırdı: "Türk Silahlı Kuvvetleri, Atatürk'ün kurduğu laik cumhuriyete ve onun temel ilkelerinin hayata geçirilmesine inananlar ve gönül verenlerle uyum içindedir. Bunların dışında hiçbir

kimseyle uyum içinde değildir, olamaz da." (Sabah, 2.3.97)

Özgürlükçü(!) basın ve demokratik(!) kuruluşlar, partiler bu ve benzeri çıkışları alkışlamakla kalmıyor, daha fazlasını istiyorlardı.

Medyaya kimlerin sızdığını belli olmayan 20 maddelik MGK kararları - çünkü bu kararlar gizlidir, basında çarşaf çarşaf açıklanıyor; ve eğer uygulanmazsa, arkasından "yaptırım"ın geleceği söyleniyordu. Sızdırılan kararlar - doğrusu-, tümüyle İslam'ın önünü kesmeye, tarafinde bir türlü an-

laşılamayan "irtica"yı ezmeye, yine tanımlı herkese göre değişen "laikliği" muhafaza ve müdafaa etmeye yönelikti. Başbakan N. Erbakan, bu kararları imzalamayı geciktirme suçunu(!) işleyince özgür ve çok demokrat medya, sivil generaller, postalperver aydınlar "linç çağırısı" yapmaya başladılar. Erbakan'ın "Hükümet TBMM'de kurulur; MGK'da değil" sözü, herkesten önce postalsız generallerin öfkesini kabarttı.

Demokratlığından ve solculuğundan hiçbir eser kalmamış olan DSP lideri Ecevit, Başbakan'a, ya bu durumu "içine sindir", ya da "çekil" diyordu. (Y.Yüzyıl, 4.3.97)

Bazı insafsız ve dürtüst aydınların "ahmaklıkla" suçlayarak kendi "hamakatını" ve "tankseverliğini" kanıtlayan H.Cemal, "demokratik düzene posta atanların" derhal alaşağı edilmesini istiyor ve "ilk adım; yeni hükümet..." diyordu. (Sabah, 4.3.97)

Hasılı malum medyadan hep aynı ses yükseliyordu: "Vur! Patlat! Benzet şunu! İndir aşağı!..."

- Erbakan rest çekti. Erbakan MGK'yı eleştirdi. Askerler tedbirlerde ızar ediyor. (Y.Yüzyıl, 4.3.97)

- Hoca'ya cevap. (Sabah, 3.3.97)

- Ordudan sert yanıt. (Y.Yüzyıl, 9.3.97)

- Ecevit: "Erbakan meydan okuyor." (Sabah, 5.3.97)

- Hoca ateşle oynuyor! (Sabah, 7.3.97)

Refahiyol'un kuruluşundan, hatta Anarafa denemesinden bu yana "bir kısım medya'nın, siya-

setçi ve aydının gösterdiği oldukça demokratik ve sivil(!) tepkiler, doğrusu, ülkemizde demokrasinin hangi seviye ve çizgide olduğunu ortaya koyması bakımından çok öğretici oldu. Hele 28 Şubat MGK Krizi, aydınımızın demokratlık derecesini gösteren bir turnusol kağıdı oluverdi adeta.

Cengiz Çandar'ın dediği gibi "MGK bildirisini 'Erbakan'a atılmış bir şamar' olarak görüp, zil takip oynayanlar"dan geçilmiyordu. (Sabah, 4.3.97)

Koray Düzgören, ortalıkta demokrat kalmadığını, kendi mantığı ile izah ve itiraf edebilen birkaç yazardan biri: "Ne yazık ki, bu ortamda siyasi parti liderleri de aklı başında geçinen yazar ve gazeteciler de demokrasiyi savunacaklarına, Erbakan'a kızdıkları için Milli Güvenlik Kurulu'na savunuyor... Ve ne inanılmaz bir çelişkidir ki, Meclis'i, ulusal egemenliği savunmak Meclis içinde bir tek Muhsin Yazıcıoğlu'na kalıyor..." (Radikal, 4.3.97)

Bir kısım medyanın MGK krizi karşısındaki tavrını Canan Barlas şöyle özetliyor: "En sivillerin kindir olduğu pek ortaya çıkıyor. Ama en askerçilerin bir kısım basın olduğu kesin. Adeta yırtıyorlar. Herhalde patronları da öyle istiyor." (Sabah, 5.3.97)

İşte postalperver yazarlardan birkaç örnek:

Arasıra "Doğru" yazar Necati Bey, gerilimi "İlericilerle gericilerin hesaplaşması" olarak görüyor ve hükümet, MGK kararlarına uymazsa "uydurulur" diyerek ellerini ovuşturuyordu. Şu benzetmesi de hayli ilginçti doğrusu: "Ordu fil gibidir, karar verip kıldan çıktıysa ezer bitirir."

(Sabah, 6.3.97)

Darbelerin faziletlerini anlata anlata bitiremeyen Ertuğrul Özkök "halkın %30'unun müdahale istediğini" bunun da "üzülecek bir şey olmadığını" söylüyor ve fetvasını veriyor: "Laiklik uğruna demokrasi askıya alınabilir." (Hürriyet, 1.3.97)

Yukarıdaki türden örnekler o kadar çok ki, insan gayri ihtiyarî "nerede bu demokrasi havarileri?" diye düşünüyor.

Ama, vicdanının sesini dinleyen, demokrasiyi içine "sindirebilmiş", en azından kendi içinde tutarlı yazarlar da yok değil. Yazımızın önceki bölümlerinde bazı örneklerini verdiğimiz bu insafsız kalemlerden biri darbeye arka çıktıkları halde kendilerini "laik ve çağdaş" sayanlara şöyle bir soru soruyor:

"Niyetle kısmet örtüşmedi. Kısmet "balans ayanı"naymış; o yapıldı. Evet, laik ve çağdaş insan, şimdi bütün iyi niyetimle soruyorum: Memnun musun? Yoksa hala azıcık endişeli misin? Askerler din sömürücülerinin hükümetini devirmedi diye yeterince rahatlayamadın mı?" (Ümit Kıvanç, Radikal, 10.3.97)

Rahatlayabilirler mi Sayın Kıvanç?! Köşesinde yazı yazdığınız süper çağdaş ve laik Radikal gazetesi 19.3.97 tarihli sayısının birinci sayfasında sarıklı, sakallı resimler yayınlayarak darbe çığırtkanlığını sürdürüyor:

"Kılık kıyafet genelgesine rağmen sarıklı cüppeli dolaşanlar var!"

Gazetenin ne demek istediğini anlamak için "demokrat" mı, "ahmak" mı olmak lazım?

Ne dersiniz?